

Список використаних джерел:

1. Литвинов А.Н. Критика Павлом Новгородцевым утопий безгосударственности (против марксизма и анархизма) / А.Н. Литвинов // Jurisprudencija, 2005, t. 68(60); 43–51.
2. Литвинов О.М. Філософія права Новгородцева П.І.: осмислення права і держави в контексті суспільного ідеалу: автореф. дис... канд. юрид. наук : 12.00.12 / О. М. Литвинов; Нац. юрид. акад. України ім. Я.Мудрого. - Х., 2005. - 20 с.
3. Новгородцев П.И. Об общественном идеале / П.И. Новгородцев. – М.: Издательство «Пресса», 1991. – 640 с.

**Курсант 4-го курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Легкий Микола Ігорович**

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДИТИНИ: МІЖНАРОДНИЙ І НАЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Історія людства є досить багатогранною і насиченою, що є свідченням різних підходів до прав і свобод людини у різні епохи. З середини минулого століття і до сьогодення значна увага приділяється категорії, яка є найбільш вразливою та незахищеною – дитині. Саме тому забезпеченню прав дитини присвячено ряд нормативних актів, проведено велику кількість конференцій, засідань та тренінгів, а світова спільнота та окремі держави роблять все можливе для дитини, зважаючи на її потреби. Тобто, забезпечення прав дитини не полишає своєї актуальності в будь-який час і в будь-якому суспільстві.

В першу чергу, на нашу думку, необхідно звернути увагу на Конвенцію Організації Об'єднаних Націй про права дитини, яку було прийнято 20 листопада 1989 р. Так, відповідно до даної конвенції держави-учасниці беруть на себе зобов'язання поважати і забезпечувати всі права, кожної дитини, яка перебуває в межах їх юрисдикції, без будь-якої дискримінації незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного, етнічного або соціального походження, майнового стану, стану здоров'я і народження дитини, її батьків чи законних опікунів або яких-небудь інших обставин. Також, держави-учасниці повинні поважати і заохочувати право дитини на всебічну участь у культурному і творчому житті та сприяти наданню їй відповідних і рівних можливостей для культурної і творчої діяльності, дозвілля і відпочинку. Водночас, держави-учасниці повинні забезпечити дитині, здатній сформулювати власні погляди, право вільно висловлювати ці погляди з усіх питань, що стосуються дитини, причому поглядам дитини необхідно приділяти увагу відповідно до її віку і зрілості (психологічного розвитку).

Беззаперечним є той факт, що в деяких державах світу склалася така система поглядів, що до досягнення дитиною повноліття вона повністю «належить» своїм батькам, не маючи при цьому права власного вибору. У даному випадку дитина не розвивається як особистість, марнує свої таланти, втрачає інтерес до життя.

Україна пішла шляхом повного забезпечення прав дитини, що є виключно позитивним свідченням визнання державою важливості і цінності дитини, як члена суспільства. Проаналізуємо відповідність національного законодавства України нормам міжнародного права. Отже, ч. 2 ст. 52 Конституції України – будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються за законом; глава 13 Сімейного кодексу України – «Особисті немайнові права і обов'язки батьків та дітей»; глава 14 Сімейного кодексу України – «Права батьків і дітей на майно»; Закон України «Про охорону дитинства» визначає охорону дитинства в Україні як стратегічний загальнонаціональний пріоритет і з метою забезпечення реалізації прав дитини на життя, охорону здоров'я, освіту, соціальний захист, всебічний розвиток та виховання в сімейному оточенні, встановлює основні засади державної політики у цій сфері, що ґрунтуються на забезпеченні найкращих інтересів дитини.

Водночас, Закон України «Про охорону дитинства» у ч. 2 ст. 2 визначає завдання законодавства про охорону дитинства. До таких завдань відносяться: розширення соціально-правових гарантій дітей, забезпечення фізичного, інтелектуального, культурного розвитку молодого покоління, створення соціально-економічних і правових інститутів з метою захисту прав та законних інтересів дитини в Україні.

Отже, аналізуючи міжнародно-правові норми і національне законодавство, ми приходимо до висновку, що сьогоденні реалії мають на меті створення таких умов для дитини, які дадуть змогу їй всебічно розвиватися, реалізовувати свої права та бути повноцінним членом суспільства. Але все ж таки, основна увага повинна бути прикута до виконання цих норм права, насамперед – батьками. Бо батьки, як ніхто, інший повинні проводити з дитиною більшість вільного і свого часу і дитини так як від них залежить стан здоров'я, рівень інтелектуального та фізичного розвитку їхньої дитини.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - N 30. - ст. 141.
2. Конвенція ООН про права дитини від 20.11.1989 – [Електронний ресурс] режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021.
3. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2002 р. - N 21-22. - ст.135.
4. Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 – [Електронний ресурс] режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2402-14>.

Курсант 3-го курсу ННІ № 1 НАВС

Лінда Юлія Русланівна

СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖ АПОЛІТИЧНІСТЮ ТА ПОЛІТИЧНОЮ НЕЙТРАЛЬНІСТЮ

Аполітичність (грец. а — початкова частина слова зі значенням заперечення і politike — державна діяльність) — суспільний феномен, який історично виникає внаслідок негативного або індивергентного ставлення громадян до політики, усунення соціальних верств, груп та ін. суб'єктів від політичного життя, а також самовідречення від нього політизованого індивіда.[2] Осмислюючи політичне буття, індивід або соціальна група можуть дійти песимістичного висновку щодо своєї непотрібності у політиці, втрати суб'єктності в політичних відносинах, неможливості впливати на політичну діяльність тощо. На ґрунті цього з'являється байдуже, негативне уявлення про політику і відповідне ставлення до неї. Проявами аполітичності вважають: пасивну (іноді активну) непокору владним структурам; дисфункціональну поведінку (нездатність або небажання адекватно виконувати свої завдання, функції); самоізоляцію, відмову від спілкування, від статусу громадянина з правом на обов'язки та із зобов'язаннями на реалізацію своїх прав (не брати участі у виборах, референдумах, плебісцитах; внутрішня еміграція особи). Явище аполітичності іноді не має чітко вираженого соціального адресата. Стійкі прояви аполітичності спостерігаються серед маргінальних верств. Долається аполітичність лише на рівні особистості, яка під впливом обставин (кризовий стан суспільства та його окремих сфер) або внутрішніх спонукальних мотивів здатна стати знову політично активною. За сучасних умов на аполітичність або політично активну позицію соціальних груп та індивідів великий вплив мають технології політичного впливу або політичних маніпуляцій.

Аполітичність в сучасному суспільстві є актуальним суспільним явищем. Результати досліджень показують, що знижується частка молодого покоління, яке бере участь у політичній діяльності. І саме ця частина соціуму має велике економічне, демографічне та політичне значення для держави. Аполітичність – це соціально-психологічна характеристика особистості, яка дозволяє визначити її як неактивну, позбавлену яких-небудь інтересів і не виявляє участі в долі держави.

Такий стан речей багато в чому об'єктивно обумовлено. По-перше, життєві інтереси підлітків і юнацтва локалізуються на проблемі входження в самостійне життя, при тому що міжособистісні та внутрісімейні комунікації обмежують отримання соціального досвіду.[5] Тільки